

Nuôi Nhốt

Contents

Nuôi Nhốt	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Mạt Thế	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Gánh Nặng	4
3. Quyển 1 - Chương 3: Về Nhà	6
4. Quyển 2 - Chương 1: Hiện Thực	9
5. Quyển 2 - Chương 2: Nhật Ký	12
6. Quyển 2 - Chương 3: Đảo Diên	14
7. Quyển 2 - Chương 4: Tổ Tình	16
8. Quyển 2 - Chương 5: Sinh Hoạt	18

Nuôi Nhốt

Giới thiệu

Tên gốc: QUYỂN DƯỠNGThể loại: Đam mỹ, mạt thế, hắc ám, văn vẹoEDIT + BETA: FANG QINGSố chương: 17Viru

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-nhot>

1. Quyển 1 - Chương 1: Mạt Thế

Edit + Beta: FANG QING

Hôm đó là một buổi chiều, Ngô Chí vẫn nhớ như in cái thời tiết oi bức ấy. Bầu trời nơi xa u ám đến lạ, chút nắng gắt sót lại trên mái trường.

Hôm đó là một buổi chiều, lặng ngắt như tờ, chẳng nghe thấy tiếng ve kêu râm ran, tất cả đều lặng động.

Rồi, sự tuyệt vọng thành linh ập đến.

Trước phòng học vừa ồn vừa loạn, nhóm học sinh chen nhau chạy ra ngoài, những tiếng hét thảm thương chưa kịp thành câu đã bất lực nghẹn lại. Vài cánh tay nắm lôm côm ngay cửa phòng học, Ngô Chí hốt hoảng nhìn nhóm năm sáu học sinh đang chen chúc xô đẩy lẫn nhau, không ai nhường ai, liều mạng thò chân ra khỏi cửa phòng, cuối cùng kẹt thành một đồng. Mặt đứa nào cũng vằn vẹo, trông đen co rút, mắt trợn trừng như sắp lòi ra ngoài....về mặt của sự sợ hãi cực độ.

Chuyện gì thế này?

Ngô Chí ngoái đầu nhìn vào phòng học theo bản năng, và trong chớp mắt ấy, cậu hình như đã trông thấy địa ngục ... Đó, là kiếp nạn của loài người.

Máu vươn vãi khắp phòng học, nom như một bức tranh trù tượng sống động, mà người cầm cọ vẽ, chính là con quái vật kia. Với thị lực của Ngô Chí, cậu đương nhiên thấy con gớm ghiếc ấy rất rõ ràng, chúng nó mặc đồng phục, thân thể mục rỗng, lớp da chết đỏ sậm như bùn nhão, bị lực hút của trái đất kéo xệ xuống. Tiếp đó “bẹp” một tiếng, lớp da dính dớp đó dán xuống sàn nhà, thứ mủ màu vàng xanh trong suốt chảy ra, Ngô Chí quét mắt qua, cảm giác buồn nôn cuộn trào mãnh liệt.

Lũ quái vật chậm chạp di chuyển, như một đồng thịt ôi thiu hòa trộn liên tục, chúng bước ra cửa, đám học sinh đang kẹt ở nơi đó rít lên thảm thiết, tiếng rít bén đến gai tai, đâm thẳng vào óc. Ngô Chí tỉnh mộng, vộ vẫ chạy tới, muốn hỗ trợ họ.

Vừa vươn tay ra đã bị mấy chục cánh tay chộp lấy, mọi người ai cũng gào lên, thét lấy thét để: “Cứu mình! Cứu mình với!”

“Các bạn trước tiên lui lại đi! Nhường nhịn một tí! Bạn học đứng phía sau kia lui xuống xít nào, để người đứng phía trước có kẻ hở nhích sang, rồi từng người một bước ra...!” Tay Ngô Chí bị nắm đến đau điếng, cậu dồn sức muốn tách đám người sang hai bên, tạo thành một khe hở cho người khác dễ chui qua.

“Lui cái con mẹ mày! Mày muốn bố mày lui vô mồm con quái vật đó chết thay hả! Duyệt!” Người đứng sau chửi thề, vẫn không ngừng chen lấn muốn ra ngoài.

“Má nó chứ!” Ngô Chí cũng giận lên, cậu vừa định nạt lại, thì khung cảnh đã man chột lọt vào mắt cậu. Ngô Chí trợn trừng, trong đôi mắt cậu, hai bạn học nữ đứng cuối hàng loáng cái đã bị con quái vật kia móc não, máu và não bắn ra tung tóe. Cơ thể mất nửa đầu nghiêng nghiêng ngã ngã, ập vào học sinh đứng trước.

...Con người sao có thể chết một cách dễ dàng đến thế?

Trong giây phút ấy, Ngô Chí chợt nghĩ thế, cậu muốn cười thật lớn rồi phủ nhận sự thật này.

Bạn học bị cái xác nửa đầu đè lên đang kêu gào thảm thiết, trợn mắt ngất xỉu. Nhóm học sinh diên lên, càng liều mạng chen ra ngoài. Sau đó lại có vài tiếng hét thê lương truyền đến, một bạn học nam bị đâm bẹp dưới đất, các học sinh khác xô nhau chạy ra, ai cũng lo sợ mình là miếng mồi tiếp theo của quái vật

“Má!”

Ngô Chí bị đám học sinh chạy thoát thành công xô ngã ra đất, xuyết chút thì trật tay. Cậu còn chưa kịp bực mình, một mùi thối xộc thẳng vào mặt. Ngô Chí ngẩng đầu, cả cơ thể trong nháy mắt cứng lại, hình ảnh phản chiếu nơi đáy mắt không phải là con quái vật chậm chạp ban nãy, mà là thi thể đang thong thả bò dậy của bạn học nữ kia. “Bạn ấy” mất ½ cái đầu, khuôn mặt vốn xinh đẹp giờ đây chỉ chít bọc mủ, bọc mủ bể ra để lộ phần thịt hôi thối, nước mủ tóe ra, tiếp tục một đợt lây nhiễm mới. Chỉ trong chốc lát, mà bạn học nữ ấy đã giống hệt con quái vật kia.

Ngô Chí há hốc miệng, nhưng chẳng phát ra được tiếng nào...đây là lần đầu tiên cậu thể hội được cảm giác sợ đến không thốt nên lời, lồng ngực như ách lại. Đầu óc trống rỗng, chỉ có một vài chữ không ngừng lặp lại trong tai.

Quái vật, thiệt mạng, thi thể, lây nhiễm,...xác sống...!

Sự sợ hãi đột ngột ập đến làm tê liệt tư duy, Ngô Chí gần như bò dậy theo bản năng, muốn chạy trốn khỏi cơn ác mộng này. Có ai đó đang bầu lấy vạt áo của cậu, Ngô Chí quay lại nhìn, một bạn nam bị bạn học của mình xô ngã, chân trái bị gãy, dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn cậu.

Cứu mình...

Bẹp, bẹp, bẹp.

Đó là tiếng lớp da thối rữa chạm trên mặt đất lúc xác sống di chuyển, càng lúc càng gần, càng ngày càng to. Ngô Chí máy móc ngẩng đầu, chết lặng nhìn lũ xác sống gần trong gang tấc, thậm chí ngón tay của con đứng gần nhất chỉ cách chóp mũi của cậu có 4 phân.

“Đừng bỏ mình...không...”

Tiếng than khóc nhỏ dần bên tai.

Ngô Chí vui đùa chạy. Cậu cố hết sức chạy, đóng lại các giác quan, đóng băng luôn cả suy nghĩ, không rõ bản thân chạy đi đâu, cũng không biết sẽ chạy tới lúc nào, dường như cả thế giới chỉ còn sót lại duy nhất 1 chữ “chạy”

“...Ngô Chí!”

Hai người đụng nhau cái ầm trên hành lang, cả hai đều ngã ra đất. Ngô Chí quy xuống, cú va mạnh bạo này kéo cậu khỏi cơn mê. Ngô Chí hốt hoảng lom lom nhìn nam sinh đối diện, người họ đang cúi đầu tìm kiếm thứ gì trên đất, cậu ta còn trắng hơn con gái mấy lần, Ngô Chí biết, vì đã lâu cậu ấy không tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.

“Diệp...Thanh Linh”

Ngô Chí cũng không biết nói sao, cậu và Diệp Thanh Linh so với bạn học bình thường thì gần gũi hơn một tí. Chẳng hay có phải là nghiệp duyên không, mà từ nhỏ tới lớn Ngô Chí và Diệp Thanh Linh toàn ngồi cùng bàn với nhau, nhưng do Diệp Thanh Linh bị bệnh tim, nên ít khi đến trường, thành ra cả hai chưa hẳn là thân.

Diệp Thanh Linh tìm được cặp kính trên mặt đất, đôi kính ấy hơi to, che gần hết khuôn mặt của y, song vẫn có thể nhìn ra được các nét trên mặt y rất thanh tú.

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh đẩy mắt kính, khe khuất đôi mày đang chau. “Hành lang cấm chạy.”

Vừa nghe thế, trong đầu Ngô Chí vô thức nhớ lại cảnh tượng ban nãy, cổ họng chua lè, không biết là đang ghê tởm lũ quái vật kia, hay là ghê tởm một “cậu” thấy người chết nhưng không cứu.

Bẹp

Bẹp

Từ phía xa truyền đến tiếng động kinh tởm hết như những con sâu mập bị bóp mạnh đến độ phun dịch xanh, Ngô Chí chẳng kịp giải thích, chớp lấy tay Diệp Thanh Linh chạy ù ra ngoài. “Mau thoát khỏi chỗ này!”

Diệp Thanh Linh nom bắt ngờ lắm, song không hề dấy dựa, theo Ngô Chí chạy khỏi phòng giáo vụ.

Trên đường, Ngô Chí ngắt nứ kể lại những chuyện vừa xảy ra cho Diệp Thanh Linh nghe, Diệp Thanh Linh lặng lẽ tiếp thu, không hề ngờ nghĩ. Lúc Ngô Chí miêu tả cặn kẽ hết thấy mọi việc xong, y còn lý trí đưa ra những lời nhận xét vô cùng thực tế.

“Thứ đó có thể dùng tay không bóp nát sọ người, thế thì lực tác động phải gấp 20 lần nhân loại, tính truyền nhiễm rất cao, dự đoán là lây qua vị trí tiếp xúc.” Diệp Thanh Linh bình tĩnh đến khó hiểu, ngay cả khi chạm mặt một con xác sống trên đường, y cũng chẳng tỏ vẻ sợ sệt. Y chỉ chăm chú nhìn Ngô Chí, giọng nói đều đều như đang an ủi cậu. “Bọn nó vẫn có chỗ thiếu hụt:Năng lực hành động.”

Cũng nhờ sự bình tĩnh thái quá của Diệp Thanh Linh, mà Ngô Chí tỉnh táo thấy rõ, nom cái điệu sóng lớn không sồn của y, làm cậu cũng xuất hiện lỗi giác theo, cậu trầm nghĩ, đúng thế, lũ xác sống kia chẳng là cái đĩnh gì cả. Nói thật, Diệp Thanh Linh của hiện tại làm cậu bắt ngờ lắm, Ngô Chí cứ ngỡ đây là lần đầu tiên mình gặp gỡ cậu bạn cùng bàn suốt 19 năm này. Trong ký ức của Ngô Chí, Diệp Thanh Linh lúc nào cũng nhập viện, y tái lắm, và ốm nữa, trông giống hệt mảnh thủy tinh mỏng manh dễ vỡ.

Hai người chạy ra khỏi cổng trường, dọc hai bên đường, học sinh chen nhau chạy tán loạn. Những tiếng gào thảm thiết cứ vang lên liên hồi, có thể đoán được căn tin, tòa nhà thực nghiệm, vườn khoa kỹ và ký túc xá đều đã xuất hiện xác sống truyền nhiễm.

Ngô Chí kéo Diệp Thanh Linh vào phòng bảo vệ, chú bảo vệ trực ban hôm nay đã biến đâu mất, trên bàn vẫn còn nửa tô mì ăn dở. Ngô Chí ẩn công tắc, sau đó nói với Diệp Thanh Linh: “Tôi định về nhà một chuyến, cậu thì sao?”

“Tôi đi cục cảnh sát.” Diệp Thanh Linh bình thản đáp: “Nơi đó là nơi quan sát tốt nhất.”

Vậy nhà cậu thì sao...? Ngô Chí há miệng thở hồng hộc, không thốt nên lời, chỉ có thể cười bảo: “Vừa hay cùng đường.”

Diệp Thanh Linh không đáp, song hết sức cẩn thận nắm lấy tay Ngô Chí.

2. Quyển 1 - Chương 2: Gánh Nặng

Edit + Beta: FANG QING

Sau khi họ ra ngoài, mới phát giác cả thế giới đã biến đổi. Ngã tư đường toàn quái vật đi lối đi lui, trên người tụi nó chỉ chút mỡ và máu, tiếng bẹp bẹp vang lên không ngừng theo từng bước đi. Lũ xác sống ấy từ từ vây quanh Ngô Chí và Diệp Thanh Linh, hết như lũ ong vừa tìm được mật, tụi nó di chuyển chậm tới cùng cực, nên trước khi kịp bao vây, thì Ngô Chí và Diệp Thanh Linh đã chạy mất dạng.

Lũ xác sống miệt mài đuổi theo, Ngô Chí lo lắng, nếu xác sống xung quanh cứ đổ xô về phía này, bọn họ rất có thể bị xác sống tràn ra từ bốn phía bao vây.

Phải thoát trước khi việc đó xảy ra!

“Diệp Thanh Linh.” Ngô Chí thở hồng hộc ngoái lại, “Chúng ta phải tăng tốc...cậu không sao chứ?”

Mặt Diệp Thanh Linh tái đi thấy rõ, y hé miệng thở phì phò, trông như bị thiếu oxy. Nhưng dù cho có mệt mỏi thế nào, Diệp Thanh Linh vẫn một mực chạy theo Ngô Chí, không nói tiếng nào.

“Chết tiệt!” Ngô Chí đứng lại, chán nản nói, “Mình quên mất cậu bị bệnh tim!”

Chân vừa ngừng lại, Diệp Thanh Linh gần như đã cố hết sức rồi, y cúi người hô hấp như điên. Trong giây phút ấy, Diệp Thanh Linh đột ngột thả tay Ngô Chí ra, khó khăn nói: “...cậu...chạy!”

...Lại thế nữa rồi?

Bọn họ nghỉ chân chưa được bao lâu, xác sống bốn phía đã vây lại.

...Tại sao, tại sao luôn bắt cậu lựa chọn....

bẹp, bẹp, bẹp.

Mỗi Ngô Chí run rẩy, gồng mình vác Diệp Thanh Linh lên, liều mạng chạy đi. Diệp Thanh Linh bị Ngô Chí xóc lên vai vội chụp lấy cặp kính đen xuýt rơi xuống đất, tóc đen che khuất khuôn mặt y, chỉ thấy đầu ngón tay đang cầm kính kia đang ghi đến trắng bệch.

Băng qua đường phố, chạy qua giao lộ, trước mắt thông thoáng rộng mở. Phía trước có một công trường, bên trong chất đầy những thùng container, Ngô Chí như ngựa đứt dây chạy đến một thùng container nằm trên cao, thả Diệp Thanh Linh xuống, Diệp Thanh Linh không chút do dự, bám thang bò lên, Ngô Chí bò sát theo sau.

Khi cả hai vừa bò đến nơi, xác sống vừa khéo ập vào cả đồng, vài con còn thử bám thang leo lên. Ngô Chí dùng sức đẩy cái thang bật ra. Sau khi phá hoại đường lên duy nhất ấy xong, cậu nằm vật trên container thở hổn hển.

Lũ xác sống phía dưới không có đường lên, giờ phút này, bọn họ tạm coi là an toàn.

Trông mắt Ngô Chí đảo lung tung trên trần nhà, thoáng đảo qua Diệp Thanh Linh: “Cậu không sao chứ?”

Diệp Thanh Linh lắc đầu, thở lấy thở để, không nói câu nào.

Im lặng hồi lâu, để phá vỡ sự yên tĩnh, Ngô Chí đột nhiên giễu cợt nói: “Cậu nói thử coi, chúng ta bây giờ có giống như đang sống trong ngục cơ sinh hóa không?”

Diệp Thanh Linh khe khẽ thở dốc, mở kính mang vào: “Nơi này không phải trong phim.”

“Đậu má, do nó là sự thật, nên mình mới càng khó tiếp thu đấy.” Ngô Chí hít sâu một hơi, tiếp đó bị mùi tanh tưởi phía dưới sộc thẳng vào mũi. “Chết tiệt! Sao lại xảy ra chuyện này chứ?”

Tại sao?

Diệp Thanh Linh không trả lời được, xác sống càng không thể trả lời, khách quan mà nói, thì đám quái vật này cũng chỉ là người bị hại mà thôi.

“Này, sau khi tìm được cảnh sát, cậu tính làm gì? Về nhà à?”

Diệp Thanh Linh lặng đi, chỉ lắc đầu.

Không biết, nay là không muốn nói?

Ngô Chí có thể khẳng định 100%, gia đình Diệp Thanh Linh có vấn đề, trước giờ cậu chưa từng nhìn thấy người giám hộ của Diệp Thanh Linh. Ngô Chí thất bại nhận ra, ngồi cùng bàn chừng ấy năm có lẽ, cậu thể mà chẳng biết gì về Diệp Thanh Linh cả.

Ngô Chí ngồi xuống, cậu gãi đầu, dè dặt đề nghị: “Hay là vậy đi, cậu trước tiên cứ đi với mình, một mình cậu hành động thì nguy hiểm lắm. Mình về nhà xem tình hình trước, rồi chúng ta cùng nhau tới cục cảnh sát? Nhiều người thì càng dễ hỗ trợ nhau...”

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh dịu dàng gọi tên cậu, đôi mắt ẩn sau cặp kính dường như ánh lên nét cười: “Cảm ơn cậu.”

Thế là đồng ý rồi à? Ngô Chí u sầu nhận ra, cậu hình như không hiểu nổi cách thức tư duy của tên nhóc này.

Nghỉ ngơi một lát, thể lực của Ngô Chí đã gần như khôi phục, cậu bật dậy, vung vẩy tay chân. “Hey, tụi mình đi thôi!” cậu chỉ vào mấy thùng container được sắp xếp hết sức gọn gàng bên dưới. “Tụi mình nhảy trên mấy thùng container này rồi ra ngoài, chạy một đoạn sẽ tới đường Diệp Chi, chỗ ấy cách cục cảnh sát không xa lắm.”

Mấy thùng container trước mắt là nơi lý tưởng nhất để lấy đà, khoảng cách giữa hai thùng ước chừng khoảng 5m, nếu một mình Ngô Chí nhảy thì không thành vấn đề, song còn có thêm một Diệp Thanh Linh. Nếu lấy đà ở khoảng cách xa hơn, cậu hẳn có thể công Diệp Thanh Linh nhảy qua. Việc này khó như việc đi bộ trên dây thép, chỉ cần bắt cần một tí thôi, đám xác sống dưới kia sẽ ôm trọn hai người.

Diệp Thanh Linh đứng dậy đi tới cạnh thùng hàng, hình như đang cân nhắc khoảng cách giữ hai thùng. Ngô Chí tưởng y sợ nhảy không qua, cười bảo: “Đừng sợ, lát nữa mình công cậu nhảy một phát là qua thôi. Chắc cậu không biết đâu nhỉ, mình từng thi nhảy xa cấp tỉnh...”

“Đạt được á quân” Diệp Thanh Linh nhẹ nhàng tiếp lời, “Mình biết.”

“Ồ, sao cậu biết, vậy...”

“Ngô Chí”

“Hả?”

“Mình rất vui.” Diệp Thanh Linh khẽ quay đầu, dịu dàng vén những sợi tóc lòa xòa trên mặt cậu ra sau tai. Da y rất trắng, làm nổi bật màu tóc đen tuyền, Ngô Chí nhác thấy khóe môi tái mét của y đang cong lên.

“Xin lỗi cậu.”

Đồng tử của Ngô Chí co lại, cậu chợt nhận ra Diệp Thanh Linh muốn làm gì. Mau, mau lên chút nữa...!!!! Ngô Chí liều mạng nghĩ, co chân, mở tay, phải chạy tới cạnh Diệp Thanh Linh ngay lập tức. Nhưng, không kịp nữa rồi, không kịp, không kịp, không kịp nữa!!! Cánh tay vươn ra nhưng chẳng níu được góc áo của người nọ, Ngô Chí cứ thế trợn mắt nhìn Diệp Thanh Linh nhảy khỏi thùng container, bóng đang y chớp mắt bị xác sống nuốt trọn.

“Không!!!”

Ngô Chí lặng người trên thùng hàng, bỗng chốc, cơ thể cậu run lên nhè nhẹ...

“...Lại thêm 1 người...”

Cậu không trách người nọ cản trở mình, tại sao người nọ lại nhất quyết từ chối sự giúp đỡ của cậu?

“Đáng ghét đáng ghét đáng ghét đáng ghét, tại sao, a...”

.... Ngô Chí, mày không cứu được ai hết, bởi vì mày không có sức mạnh, không có lập trường.

Chiều tà đỏ lên bóng hình trơ trọi của cậu thiếu niên, Ngô Chí giật đầu ngón tay, máy móc ngẩng đầu, trông về hướng nhà mình. Cậu chờ đợi nhìn lại nơi người ấy bỏ mình, sau đó quay đầu, bước đi.

3. Quyển 1 - Chương 3: Về Nhà

Edit + Beta: FANG QING

Ngô Chí đã quên mất bản thân dùng cách nào tránh né lũ xác sống, chạy về tiểu khu. Cậu nhìn dây số nhà quen thuộc, đáy mắt hơi sáng lên. Trong nhà mở đèn sáng trưng, như ngọn đuốc dẫn đường cho đứa trẻ đường lạc lối. Mặc dù có chìa khóa, Ngô Chí vẫn nhấn chuông, cậu hy vọng ai đó sẽ ra mở cửa cho mình.

Đing...

Đing...Đing

Đing...Đing...Đing...

Ngón tay ấn chuông dần cứng lại, nhẹ nhẹ run run, Ngô Chí cắn răng, cố xua thứ cảm giác không rõ ràng trong lòng mình đi.

Chắc mọi người định đi đâu đó một lát thôi, nên không cần tắt đèn...à đúng rồi, có khi ba mẹ nhận được tin, đang chạy đến trường đón cậu và Ngô Viện cũng nên...

Ngô Chí hít sâu, mò vào túi áo khoác lấy chùm chìa khóa, mở ra cánh cửa tuyệt vọng.

Trong nhà không quá yên ắng, phát thanh viên trên TV đang cảnh báo liên tục với chất giọng gay gắt. Hành lang tối đen như mực, ánh sáng mơ hồ đậu lên lối vào phòng bếp. Ngô Chí chợt chìm vào hồi ức, như thể chỉ cần bước thêm vài bước, bóng dáng mẹ sẽ xuất hiện trong phòng bếp, nhìn cậu cười thật dịu dàng, Chi Chi[1] nay con lại về trễ à? Mau đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi con. Cậu sẽ vui vẻ chạy đến, sẽ trông thấy ba ngồi đó vừa ăn cơm vừa xem TV, sẽ nghe tiếng Ngô Viện đánh đá mĩa mai, nhóc con đáng lẽ nên về trễ thêm tí nữa, lúc đó chắc kịp ăn khuya luôn rồi.

Đó là gia đình của cậu, nhỏ bé, nhưng ấm áp.

Ngô Chí càng nghĩ càng vui, cậu cười rộ lên. Vội vàng chạy tới cửa phòng bếp, chào hỏi như mọi ngày: “Con về rồi...”

Nụ cười của Ngô Chí cứng đờ trên môi.

Nơi này là địa ngục ư?

Người mẹ luôn mỉm cười đón cậu về nhà, nay đang nhếch miệng ngửa mặt nằm trên bàn ăn, đôi mắt mẹ trợn trừng, tròn mắt lồi ra như sắp rớt xuống đất, ba vẫn đang ăn cơm như thường lệ, nhưng thứ ba ăn...lại là mẹ, con quái vật khoác trên mình lớp da của ba, đang say sưa đánh chén vùng bụng của người phụ nữ ấy, nước dãi nó chảy xuống, nhấp nháp hòa chung với mủ và máu đỏ tươi.

Ba...mẹ?

Ngô Chí không kiềm chế nổi nữa, “ọe” ra ngay tại chỗ.

Có phải mình đang mơ không? Ngô Chí không thể ngừng nôn, ngay cả khi chỉ nôn ra axít trong dạ dày, thì cậu vẫn không ngừng được, dường như sắp nôn luôn cả lục phủ ngũ tạng. Ai đến cũng được, mau nói với cậu đây là một giấc mơ đi.

Có vẻ âm thanh nồn khan của Ngô Chí đã quấy rầy người “ba” đang ăn đến sung sướng bên kia, nó ngừng lên, phần đầu tanh tươi hơi thối đổi diện với Ngô Chí, sau đó chẳng chút do dự vứt “người vợ” bị nó gặm được một nửa sang một bên...”thằng con trai” tươi sống bên kia trông có vẻ hấp dẫn hơn nhiều.

Ngô Chí lảo đảo lùi vài bước, yếu ớt dựa lên tường, mê mang nhìn “ba” đang nhích từng chút từng chút đến cạnh mình. Cậu chẳng còn sức để chạy, cũng không muốn chạy nữa. Thế giới biến đổi rồi, người còn sống chỉ có thể đổi diện với tuyệt vọng, thế thì cố gắng sống tiếp vì nghĩa lý gì đây?

Bóng tối ập đến, Ngô Chí trông thấy thân thể khiếm khuyết của “mẹ” không chịu nổi cô đơn nên cũng “sống lại”, chậm chạp dùng tứ chi đứt gãy bò dậy, loạng choạng nhích về phía cậu.

... Chi Chi, nay con lại về trễ à? Xác sống toét ra một nụ cười mực rỗng. Mau đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi con...

Ngô Chí nhắm mắt lại, chậm rãi dựa vào tường ngồi xuống. Trong đôi mắt cậu không còn khuôn mặt thối rửa của ba mẹ, cũng không còn thế giới đầy tuyệt vọng này, chỉ thuần túy còn lại một sắc đen tăm tối.

Bẹp, bẹp, bẹp

“Ba,mẹ” Tiếng bước chân của “ba mẹ” càng lúc càng gần, Ngô Chí thì thào: “Con về rồi.”

Bẹp, bẹp....xèo _____!

Tiếng rán mỡ chọt vang lên. Luồng hơi nóng mang theo mùi thịt thối ập tới, Ngô Chí bị xông tới nỗi nhắm tịt mắt lại, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ nghe bên tai có tiếng xác sống gào lên như dã thú bị thương, và còn tiếng vật nặng nện thùm thụp. Trong giờ phút hỗn loạn ấy, có thứ gì đó bắt lấy tay cậu, xúc cảm như tay người, không giống với lớp da bọc mủ của xác sống. Ngô Chí vừa muốn động dậy, liền nghe thấy có người khê khàng nói bên tai cậu: “Đi theo chị.”

Nước mắt của Ngô Chí lập tức tràn ra, cậu vô cùng ngoan ngoãn chạy theo đối phương trong tiết trời oi bức. Mãi tới khi một luồng gió mát thổi qua mặt, Ngô Chí biết, họ đã ra thoát rồi, thoát khỏi căn phòng như địa ngục ấy. Ngô Chí lung tung dụi mắt, sau đó mở mắt nhìn người nọ. Lửa đỏ lan ra khỏi phòng bếp, bóng dáng chị nổi bật trong tấm nền đỏ rực, trên khuôn mặt tiêu tụy ấy vẫn đang nở một nụ cười ẩn ý giống hệt mọi khi. “Chi Chi, sao hôm nay mày không về trễ thêm tí nữa, nếu thế thì chị có thể trực tiếp dắt mày đi ăn khuya luôn.”

“Chị...”

Nước mắt tràn ra như lũ vỡ đê, Ngô Viện lộ vẻ bối rối.

“Ồ kìa, đừng khóc. Lần đầu tiên nghe mày gọi chị một tiếng chị, bình thường toàn kêu tao Năm Đồng, Năm Đồng hoài luôn, nay mới gọi có tiếng chị mà đã khóc thành thế này rồi.” Ngô Viện xoa đầu Ngô Chí “Nhóc thối phải làm cho ra dáng nam tử hán chứ!”

“Chị...ba mẹ bọn họ...”

“Là thế đó.” Nụ cười trên môi Ngô Viện tắt dần, mắt chị hồng hồng đảo khắp xung quanh, hiển nhiên cũng đã khóc một trận rồi. “Lúc chị về thì đã không kịp nữa, chỉ còn cách bỏ chạy trước khi họ phát hiện ra, sau đó chị chạy tới trường tìm mày, nhưng có vẻ tụi mình đã bỏ qua nhau.” Nghĩ lại chuyện ban nãy, Ngô Viện không nhịn được đập cho Ngô Chí một phát. “May mà tao về kịp lúc, thằng nhóc mày không phải bình thường lợi hại lắm à. Sao tới lúc quan trọng lại vô dụng thế!”

Ngô Chí không né, bị Ngô Viện đập cho một phát chính diện, bộ dáng đó lại càng làm Ngô Viện không vui.

“Sao, bởi vì “ba mẹ” muốn giết mày, nên không muốn sống nữa à?”

“...Không phải thế.”

“Không phải thì tốt.” Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Ngô Viện như thể nhìn thấu hết thấy, chị nghiêng người nhìn Ngô Trí, từng chữ từng chữ một, cưỡng chế khắc vào não Ngô Chí các loại nhận thức quan trọng. “Ngô Chí, mày nhớ kỹ cho chị, mày không được chết____trên thế giới này ai cũng có thể chết, nhưng chị không cho phép mày chết! Mày nhất định phải sống, phải sống phải sống, tới khi cái chết tìm tới mày, chứ không phải tự mày tìm tới cái chết!”

“Hứa với chị!”

Ngon lửa nung theo tiếng rống của Ngô Viện mà bùng lên, Ngô Chí phản xạ có điều kiện gật đầu. Nhìn thấy động tác ấy của Ngô Chí, Ngô Viện thở phào, chị quay đầu trông về ngôi nhà đang bị lửa bao trọn, nét mặt khó đoán. Nỗi bất an mãnh liệt cuộn trào trong lòng Ngô Chí, cho dù là sự kiên cường của Ngô Viện, hay là ngọn lửa đang cháy dữ dội kia, đều như đang biểu thị một điềm báo không lành.

“Mày còn nhớ không? Lúc nhỏ mỗi lần ba mẹ xa nhà thì mày lại quậy ơ là quậy, bề ngoài nhìn y rõ lì lợm, nhưng bên trong lại yếu đuối như con nhím con.” Không đợi Ngô Chí mở miệng, Ngô Viện đột nhiên nói ra một câu như thế, chị cũng chẳng ngoái đầu nhìn đôi mắt ngờ nghi của Ngô Chí, bình tĩnh nói tiếp: “Mới chớp mắt mà Chi Chi đã lớn thế này rồi...”

“Chi Chi nhà chúng ta cứ thế trưởng thành nhé, từ thiếu niên tới thanh niên, lại đến trung niên, rồi lão niên...chà, muốn nhìn thử dáng vẻ già cả của Chi Chi quá...”Sườn mặt của Ngô Viện trông như đang cười, rồi chậm chậm run lên. Ngô Chí bắt đầu hoảng sợ, cậu vươn tay muốn bắt lấy thiếu nữ đang vừa cười vừa khóc ấy. Ngô Viện nghiêng người, tránh được tay của Ngô Chí, trong ánh lửa chói lòa, chị khẽ xoay người lại.

Cánh tay của Ngô Chí khựng lại, cả người cậu bắt đầu run lên, tiếng nói cũng run rẩy theo.

“Chị...chị...”

Ngô Viện đứng nơi đó đang cố sức dùng tay phải ghì chặt lấy tay trái, nhưng không cách nào ngăn được máu mủ trào dâng, gân xanh trên tay trái chị gồ lên, mạch máu bò khắp cánh tay như một tấm mạng nhện ghê tởm. Cả bàn tay đã hoàn toàn thối rữa, trên da phủ kín bọc mủ, bọc này vỡ ra thì lại có bọc khác mọc lên.

“Chắc ba mẹ cô đơn lắm, nên mới muốn dắt chị mày theo.” Nước mắt lăn dài trên mặt Ngô Viện, hòa với nước mủ đục vàng, bọc mủ đã lan đến má trái của thiếu nữ ấy, nửa bên này thanh tú đơn thuần, nửa bên kia mục nát thối rữa. Ngô Viện nhìn Ngô Chí, nửa bên mặt bình thường nở nụ cười. “Không còn cách nào khác.”

Cánh tay chùng hững trên không của Ngô Chí chậm rãi thông xuống, cậu đối mặt với Ngô Viện, đôi mắt đen láy sáng ngời. “Đúng thế, chị em mình cùng nhau đi tìm bọn họ thôi, nhà ta bốn người mới trọn vẹn.”

“Nhóc đừng quên chuyện nhóc đã hứa với chị.” Mắt Ngô Viện chỉ còn lại một bên, bên còn lại sớm đã mờ đục, chị dùng con mắt lành lặn chăm chú nhìn Ngô Chí, “Mày biết không, chị rất hâm mộ, ghen tị với mày...chị không muốn biến thành quái vật! Nếu có thể đổi với mày, chị nhất định không do dự!” Ngô Viện bưng mặt khóc. “Chị rất sợ...chị sợ mình biến thành một con quái vật gớm ghê...”

Thiếu nữ nửa người nửa quỷ gào khóc dưới ngọn lửa hừng hực, Ngô Chí sững sờ nhìn Ngô Viện, cậu vươn tay, muốn xoa mái tóc đen nhánh của chị, lại bị Ngô Viện tránh đi.

Chị thở khàn khàn, hai mắt đục dần. Chị loạng choạng lùi về sau, bả vai sụp xuống, rồi từ từ nghiêng phần đầu thối rữa đến nổi lộ cả não sang, thỉnh thoảng nhào tới chỗ Ngô Chí. Ngô Chí không chút chống cự để Ngô Viện xô ngã ra đất, đầu cậu đập mạnh vào cửa, chân trái vừa nhói vừa ngứa. Ngô Chí gồng mình chống nửa người dậy, bình tĩnh nhìn quái vật nửa người nửa quỷ kia đang ăn chân mình.

...Tốt rồi

Cậu đưa mắt nhìn ảnh lửa đang thiêu đốt cả chân trời, trong lòng nhẹ nhõm đến lạ. Đêm nay trời tối thật, Ngô Chí hí hóp đôi mắt, rồi chợt nhớ đêm nay không ai mở đèn, cả tiểu khu chìm trong màn đêm u ám, tiếng hét sợ hãi đâu đó vang lên sao mà xa xôi như cách biệt mấy thế kỷ.

Thế giới như này, mẹ nó ai có hứng thú mà sống tiếp chứ.

Cơn đau trên chân đột nhiên ngừng lại. Ngô Chí ngoái xuống xem, chỉ thấy Ngô Viện đã biến đổi hoàn toàn đang anh ách trừng cậu.

“...Mày...không được...chết...”

Xác sống ôm mặt gào thét, nó bắt lấy phần chân bị găm của Ngô Chí vụn vụn, sau đó bẻ gập một phát. Tiếng quần rách và tiếng xương gãy cùng lúc vang lên. Chân của Ngô Chí đột ngột bị bẻ gãy, cậu đau đến nổi hoa mắt, thấm thiết gào lên.

“A a a_____”

Ngô Chí cuộn lại như tôm luộc, hé miệng hớp từng hớp không khí, đến hô hấp cũng đau như chết đi sống lại. Con đau còn chưa vơi bớt, Ngô Chí đã cố căng mắt ra, mồ hôi và nước mắt khiến cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo, nhưng cậu vẫn tìm được bóng hình cậu muốn thấy nhất.

Ánh lửa làm mờ hình dáng của chị, trước ánh nhìn tuyệt vọng của Ngô Chí, người nhà cuối cùng của cậu cứ thế nhảy vào trong biển lửa, thoát cái mắt tăm.

“_____!”

Bao nhiêu lời muốn nói đều nghẹn lại nơi cổ họng, yết hầu run lên từng tiếng ư ư, Ngô Chí bấu lấy chân trái đang đổ máu, đôi mắt ngơ ngác chứng kiến hết thấy mọi chuyện. Không cảm nhận được bất kì sự đau đớn nào nữa, cũng không suy nghĩ được gì nữa, trong chớp mắt hết tất cả, Ngô Chí như biến thành một cái xác rỗng, cậu quỳ rạp trên đất, chìm sâu trong tuyệt vọng.

_____ Ngô Chí, mày chẳng cứu được ai cả, bởi vì mày không có năng lực.

Không có chất dẫn cháy duy trì, ngọn lửa cũng từ từ tàn lụi. Khói bụi bị gió cuốn đi khắp không gian, không có lửa và đèn, nơi này chỉ còn lại trắng và sao. Một đàn xác sống nghiêng ngả bước vào đồng phế tích mới bị đốt trụi, đáy mắt tro tàn phản chiếu một bóng người. Đó là một thiếu niên đang cuộn tròn trên mặt đất, đám xác sống trông thấy, nhưng chẳng hề háo hức chạy qua.

Không có hứng thú nữa à...

Ngô Chí cong môi cười, chân trái của cậu đã ngừng chảy máu, lớp da nơi ấy sưng phù lên, như thể sắp có con gì đó chui từ trong ra vậy. Rồi thì bọc mủ xuất hiện, những mảng da bị kéo căng tới đỏ ửng, nom thấy cả mạch máu và mủ vàng chi chít khắp nơi. Hiện tượng này Ngô Chí từng thấy qua vài lần, chờ đám mủ thúi này vỡ hết, thì cũng là lúc cậu biến thành xác sống.

Ừay, Ngô Viện, mọi người vẫn không bỏ con được đâu nhé.

Ngô Chí hạ mắt, cảm nhận tư duy bắt đầu rối loạn.

Con không cố y tìm chết đâu nha...

_____ bầu trời như tối sầm lại.

Ngô Chí cố hết sức hé mắt, nhìn lên. Cậu sững sờ cả nửa ngày, rồi trưng ra một biểu cảm khó hình dung.

“...Hi”

Người nọ ngồi xồm xuống, dịu dàng vươn tay lau sạch bùn nâu dính trên mặt Ngô Chí, khuôn mặt ấy vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước.

“Ngô Chí, mình đến rồi.”

[1] đồng âm với Trí trong Ngô Trí(: wú zhì) Chi Chi (: zhīzhī)

4. Quyển 2 - Chương 1: Hiện Thực

Edit + Beta: FANG QING

Ngô Chí không nhớ rõ người ấy mang mình đi bằng cách nào, cũng không biết bản thân bị làm sao. Sau khi bị dắt về cậu sốt rất cao, tỉnh lại cả người cứ ngây ngây dại dại. Cậu không hiểu vì đâu mà người ấy

xuất hiện trước mặt cậu, càng không hiểu bản thân làm cách nào sống sót sau khi nhiễm bệnh, và cái thế giới này đã biến đổi sao rồi?

Không muốn nghĩ, không muốn nhìn, cũng chẳng muốn nghe, Ngô Chí như đang sống trong mộng, mọi thứ xung quanh mờ hồ rồi biến mất. Người ấy chăm sóc cậu rất tốt, vết thương xử lý hết sức hoàn mỹ, cơm do người ấy đút, tắm cũng do người ấy chăm, sinh hoạt hằng ngày đều được người ấy quản lý, Ngô Chí giống như một con rối gỗ vô dụng mặc cho người khác an bài.

Mãi đến một hôm, Ngô Chí đột nhiên bừng tỉnh. Không hề báo trước, cậu cứ thế thoát khỏi giấc mơ dài, sau đó hiện thực ập đến trước mặt cậu, vẫn tàn nhẫn như thế.

“...Diệp...Thanh Linh...”

Ngô Chí ngáp ngừng gọi, chất giọng khô khốc vì lâu quá không nói chuyện. Diệp Thanh Linh lặng lẽ nhìn cậu, giúp cậu lấy một ly nước. Ngô Chí vươn tay nhận lấy, vạt áo trượt xuống khuỷu tay, phần cánh tay gầy gò nhợt nhạt lộ ra ngoài. Những lần đỏ phân bố chần chịt khắp trên cánh tay như đồ án, vừa kinh vừa dị.

Diệp Thanh Linh lướt qua cánh tay đang chùng hững trên không của Ngô Chí, hết sức tự nhiên đặt ly nước sát miệng cậu. Ngô Chí đã quen được chăm sóc nên theo phản xạ uống luôn, hai người hài hòa như một thể. Thấy Ngô Trí ngoan ngoãn uống hết ly nước, đôi môi nhạt màu của Diệp Thanh Linh hơi câu lên, y vươn đầu ngón tay hơi tái của mình ra, trước khi Ngô Chí kịp phản ứng, đã dịu dàng cời đồ của cậu. Ngô Chí vô thức cúi đầu, mới nhận ra đâu chỉ mình cánh tay, cả người cậu dày đặc những lần đỏ, hết như có ai đó dùng bút máu vẽ chú nguyện rửa cậu vậy.

“Tôi rạch lớp da thật của em ra, tách những tế bào bị virus cảm nhiễm.” Diệp Thanh Linh dịu dàng giải thích, đầu ngón tay trượt theo vết sẹo trên người Ngô Chí, nhưng không chạm vào. “Do lớp da thật bị rạch, nên mới để lại sẹo.”

Diệp Thanh Linh nâng mắt, thật thà đối diện với Ngô Chí: “Xin lỗi.”

Ngô Chí đột nhiên chẳng dám nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm túc của Diệp Thanh Linh, dù cho cách một lớp kính, nhưng vẫn rung rộng đến lạ kì. Ngô Chí cúi đầu cài lại áo, tiện thể né tránh tầm mắt của đối phương, nỗ lực khiến giọng nói của mình nghe như thể không chút quan tâm.

“Có gì mà phải xin lỗi chứ, sẹo là huy chương của người đàn ông mà.” Ngô Chí nâng tay sờ mặt mình. “Cơ mà...giờ mà tôi ra ngoài thì có ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố không?”

Diệp Thanh Linh nhìn cậu một cách hết sức quái dị, đôi mắt đen lầy kia như hấp thụ tất cả thủy dương quang, nơi tiếp xúc giữa tròng trắng và con ngươi ánh lên sắc đỏ.

“Không đâu.” Diệp Thanh Linh nhẹ cười, đôi mắt đang nhìn chăm chăm Ngô Chí đầy ẩn ý.

Ngô Chí đột nhiên rất muốn nhìn thử dáng vẻ của mình hiện tại, Diệp Thanh Linh thấu hiểu lòng người, dịu dàng bảo cậu: “Trong nhà vệ sinh có gương đấy.”

“À.” Ngô Chí không nghĩ ngợi gì, thông chân xuống giường chuẩn bị đứng dậy...đứng dậy một cách bình thường như trước, động tác ấy hết sức giản đơn, nhưng Ngô Chí lại không thể hoàn thành, hiện thực lại trực tiếp tát vào mặt cậu. Chưa kịp ngã xuống thì cậu đã được Diệp Thanh Linh dịu dàng đón lấy, Ngô Chí chăm chăm nhìn vào bắp chân trái khiếm khuyết của mình, bản thân hồi lâu.

Nhà ____ Lửa cháy ____ Ngô Viện ____ Xác sống ____ Bắp chân.

Cậu bị bỏ rơi rồi. Ngô Chí bỗng nhiên muốn bật cười, ba mẹ chỉ bằng lòng dắt chị theo, để cậu một thân một mình giẫy giụa trong tận thế.

“Ngô Chí.” Tiếng ai đó dịu dàng bên tai, phảng phất hơi lạnh. “Ngẩng đầu lên.”

Ngô Chí ngẩng lên hết như người máy nghe được chỉ lệnh, ngơ ngác nhòm bóng người cũng đang ngơ ngác trước mặt. Cậu trong gương không còn là thiếu niên nữa rồi, Ngô Chí không biết mình đã vô tri vô giác sống bao lâu, chỉ có thể chăm chú nhìn thanh niên phản chiếu trong gương. Đó là một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, đường nét mềm mại của thiếu niên được thẳng năm mài dũa, mắt cậu nhỏ hơn trước,

nhưng trông cũng mạnh mẽ lắm. Điều khiến Ngô Chí ngạc nhiên là, trên mặt cậu không có miếng sẹo nào, những lần đó chỉ kéo tới cổ rồi thôi.

Diệp Thanh Linh ôm cậu qua đây rồi dựa vào lưng cậu, luồn tay ra trước lau lau tấm gương, lòng bàn tay y chạm vào đôi môi người trong gương.

“Không thay đổi đâu...” Tay Diệp Thanh Linh áp lên bóng ngược sau mặt gương, Ngô Chí không cách nào nhìn được vẻ mặt của y, chỉ nghe người nọ lặp đi lặp lại một câu nói: “Không thay đổi đâu.”

“À...” Trừ câu nói ấy ra, Ngô Chí không biết nên đáp lại đối phương như thế nào. Đôi chân đã lâu không dùng tới thường dễ mỏi, càng đừng nói tới chuyện hiện tại cậu chỉ đứng bằng một chân. Ngô Chí bèn lên lên dồn hết trọng lượng cơ thể lên người nọ, ngại ngần nói: “Tội mình...về phòng ngủ được không?”

Diệp Thanh Linh cảm nhận được sức nặng của Ngô Chí, khoe môi cong cong, ôm cả người cậu vào lòng.

“Được.”

Về đến phòng ngủ, hai người đột nhiên chìm vào yên lặng. Diệp Thanh Linh vốn ít nói, mà có nói thì cũng kiểu lời ít mà ý nhiều, hỏi Ngô Chí học chung với y, toàn do Ngô Chí chủ động luận thuyết. Nhưng lần này, có thể là do muốn hỏi, muốn biết, muốn hiểu quá nhiều chuyện, nên Ngô Chí không biết bắt đầu từ đâu, việc sinh sống trật nhịp với thời gian để lại di chứng hết sức rõ ràng. Cậu nhìn người trước mặt đến ghen lời, dần thối mặt ra.

Cậu thiết nghĩ phải chăng mình vẫn đang chìm trong ảo giác, này giờ cứ cảm thấy da dẻ của Diệp Thanh Linh mịn màng hơn trước, mặt mũi thì góc cạnh, đẹp quá trời đẹp. Ngô Chí bị suy nghĩ của mình dọa cho một trận, tự nhiên lại dùng từ “đẹp” để hình dung một thằng con trai, quá là bất ổn, song cái đầu nhỏ bé của Ngô Chí không thể nghĩ ra từ nào khác nữa. Mặt mũi Diệp Thanh Linh trước giờ vốn cực kì thanh tú, càng trưởng thành, càng đẹp trai. Tóc đen như mực, khúc xạ thành ánh tím, da dẻ dưới ánh sáng mờ mờ lung tựa ngọc thạch, khiến ai cũng muốn sờ thử một cái, cảm nhận trực tiếp sự mịn màng tinh tế ấy.

Ngô Chí ần ần huyết thái dương, cậu hẳn vẫn chưa tỉnh táo lắm, nghĩ toàn mấy thứ tào lao! Song biến đổi lớn nhất của Diệp Thanh Linh chẳng phải là bề ngoài, mà là khí chất. Diệp Thanh Linh của ngày trước cho người ta một cảm giác yếu ớt bệnh tật, tính cách vô cảm dửng dưng, coi rẻ mọi thứ xung quanh, người như thế vừa khiến kẻ khác muốn bảo vệ, lại càng khiến họ muốn bắt nạt. Hồi ấy, Ngô Chí cũng chẳng ưa gì Diệp Thanh Linh đâu, nhưng hai đứa vốn hiếm khi chạm mặt, thành ra cũng chẳng có gì to tát. Trải qua vài năm “cùng hội cùng thuyền”, Ngô Chí và Diệp Thanh Linh không cái không cọ, nhìn nhau riết cũng quen, cậu coi Diệp Thanh Linh như người của mình, cứ hề thấy ai bắt nạt y, liền ra tay giúp đỡ.

Mà giờ đây, dù Diệp Thanh Linh trông đẹp hơn trước, nhưng đẹp không đồng nghĩa với vô hại. Ngô Chí mờ mờ cảm nhận được sức mạnh khổng lồ ẩn chứa trong thân thể người thanh niên ấy, tựa như chúa tể của muôn thú đang khoắc lên mình bộ lông tinh xảo, dù đã cẩn thận giấu hết vuốt nhọn, vẫn toát ra nét hùng dũng uy nghiêm của một vị vương.

Ngô Chí xém chút bật thốt: “Cậu...là ai?”

Người đang khoắc lên mình lớp da của Diệp Thanh Linh, là ai?

“Diệp Thanh Linh...”

“Hửm?” Diệp Thanh Linh đẩy gọng kính, con ngươi ánh hồng chăm chú nhìn Ngô Chí.

Ngô Chí chợt nhận ra, mỗi khi Diệp Thanh Linh nghiêm túc nhìn cậu, sự chăm chú và cẩn thận của y...khiến cậu cảm thấy y giống như đang tham lam ngắm cậu vậy. Để ngăn chặn mấy suy nghĩ vớ vẩn sắp trôi ra, cũng để tiếp tục câu chuyện ban nãy, Ngô Chí bèn hỏi Diệp Thanh Linh: “Lúc ấy cậu làm cách nào từ trong đồng xác sống ấy...?”

Ngô Chí khựng lại, cậu không muốn dùng từ “sống sót” để hỏi y, nghe cứ như cậu muốn Diệp Thanh Linh chết luôn trong bấy xác sống vậy. Vừa nghĩ đến khả năng ấy, Ngô Chí bất giác sợ tới nỗi quên cả hô hấp. Cậu thoáng hoang mang, rồi chợt vỡ lẽ: Tại thế giới ngập tràn tuyệt vọng này, gặp được một người bạn cũ đang sống sờ sờ, là chuyện hạnh phúc và may mắn đến nhường nào.

“Tôi không biết nữa.” Diệp Thanh Linh vừa hay tiếp lời Ngô Chí, y nhẹ lắc lư đầu, mái tóc đen nhánh loáng ánh tím. “Lúc tôi tỉnh lại, thì xung quanh chỉ còn mình tôi.”

Ngô Chí không hề hoài nghi, chẳng biết lấy đâu ra tự tin, cậu chắc chắn Diệp Thanh Linh không lừa mình. Trong thế giới này, Diệp Thanh Linh tuyệt đối không bao giờ tổn thương Ngô Chí. Cách nghĩ này thật vô căn cứ, song Ngô Chí thật tâm thật dạ tin chắc như thế.

Diệp Thanh Linh đáp với chất giọng hồ hững, cứ như đang kể chuyện chẳng liên quan gì mình vậy: “Sau khi tỉnh lại, hình như tôi bị biến dị. Có thể do nhiễm bệnh, trong cơ thể tôi sinh ra đề kháng, loại đề kháng ấy có thể cải tạo thân thể.” Người nọ cúi đầu, quan sát đôi tay đẹp tới khoa trương của bản thân, Ngô Chí không nhìn rõ, phải chăng môi Diệp Thanh Linh đang vẽ ra một nụ cười, hay là đang cong lên một đường cong kì quái.

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh thì thầm thật khẽ: “Tôi không bao giờ trở thành gánh nặng của em nữa.”

Trong lòng Ngô Chí phút chốc loạn cào cào, cậu mất hồn rụt chân trái khiếm khuyết của mình vào...cậu bây giờ mới đúng là gánh nặng nè. Ngay khi Ngô Chí sắp rụt lại, Diệp Thanh Linh đã nhấc tay ghì cậu lại. Ngô Chí chợt nghĩ, nhất cử nhất động của cậu như bị phóng đại trong đáy mắt y vậy, ngay cả sự run rẩy nhỏ bé nhất cũng không sót. Tục tằng mà nói, kiểu như có người bảo mộng Ngô Chí cong, thì Diệp Thanh Linh còn biết nó cong bao nhiêu độ. Cảm giác bị nhìn thấu này khiến Ngô Chí mất tự nhiên, thậm chí hơi sợ sợ.

Diệp Thanh Linh nhạy cảm với mọi hành động của Ngô Chí, như lúc này đây, trước khi Ngô Chí cảm thấy bài xích, y đã dùng chuyện khác dẫn dắt sự chú ý của cậu. “Tôi tìm được em, sau đó chọn nơi này làm nơi tạm trú.”

Ngô Chí bị đánh lạc hướng, quên luôn chuyện Diệp Thanh Linh đang đặt tay ở chỗ yếu ớt và khó chịu của mình. “Đây là đâu?”

“Khách sạn Diệp Chi.”

Thành phố Ngô Chí đang sống tên là Diệp Chi, nơi trung tâm thành phố có một khách sạn trùng tên, cũng là khách sạn có quy mô lớn nhất thành phố. Ngô Chí ngu người: “Tội mình vẫn luôn ở đây hả? Bây giờ ngoài kia sao rồi, người khác...thì sao...”

Bị đôi mắt sâu hun hút của Diệp Thanh Linh dõi theo chăm chú, cổ họng Ngô Chí nghẹn lại, giọng cũng xiu xuống. Cậu chợt nghĩ đến một giả thiết tồi tệ, hết sức tồi tệ. Diệp Thanh Linh đứng dậy, y bước tới bậu cửa sổ bị tầng tầng lớp lớp rèm vải che chắn, vươn tay nắm mép màn, cánh tay trắng ngần tương phản với rèm vải đỏ tươi.

Diệp Thanh Linh ngoảnh lại, tóc mai phủ trên mắt kính.

“Ngô Chí.” Y dịu dàng gọi tên cậu. “Chào mừng em trở lại thành phố Diệp Chi sau năm năm.”

Rèm cửa “soạt...” một tiếng mở ra, ánh dương không thương tiếc rọi thẳng vào. Ngô Chí nhắm mắt, sau đó cậu nhìn thấy, ngay cả khi mặt trời đã nhuộm vàng hết tất cả, thì thành phố này vẫn xám xịt và xấu xí. Người nọ đắm trong dương quang rì rầm, sơ mi trắng phối quần đen, sạch sẽ và đơn thuần như thiên sứ.

“Một thành phố Diệp Chi chỉ có tôi và em.”

5. Quyển 2 - Chương 2: Nhật Ký

EDIT + BETA: FANG QING

Ngô Chí tựa đầu vào cửa thủy tinh, trông xuống ngã tư đường trống vắng.

Thế giới này, quá mức yên ắng.

Dù cho cậu đang mở nhạc thật to, thì vẫn không xua được sự cô đơn tẻ nhạt. Ngô Chí thở dài, nhấc nặng và cuốn sách gần đó lên, cậu không thèm ngồi ngắm cái thành phố mệnh mông khiến lòng người chưa xót này nữa.

Nếu đã chấp nhận hiện thực, thì cậu phải sống thật tốt, sống cho cả người nhà của mình, quyền tìm chết của cậu đã bị Ngô Viên tước đoạt vào ngày hôm ấy. Tính Ngô Chí trước giờ vừa quật cường lại bướng bỉnh, cậu không quan tâm thế giới này tuyệt vọng đến mức nào, một khi đã quyết định, thì cứ bình an mà sống trước đã. Sinh hoạt hiện tại của cậu tương đối đơn giản, hoặc có thể nói là muốn gì làm đó: không có mục tiêu, không có việc cần làm, không thi không cử, không đi công tác, đến cả việc ăn mặc đi lại cũng chẳng đến phiên cậu lo toan, việc duy nhất Ngô Chí làm là, sống mơ mơ hồ hồ, tìm việc giết thời gian.

Cuộc sống của cậu cực kỳ tốt, có áo có quần có nước có điện, không bị thoái hóa thành người nguyên thủy. Diệp Thanh Linh là người lo toan mọi việc, đồ ăn y tìm, điện nước y lắp, để giúp cậu giết thời gian, y chẳng biết moi từ đâu ra cả đồng CD và sách báo. Diệp Thanh Linh giống như một con Rocky Racket, muốn gì có đó.

Ngô Chí lơ đãng nghĩ, ấn số sáu trong thang máy. Khách sạn Diệp Chi vốn là khách sạn 5 sao, nội thất trang hoàng vô cùng xa xỉ. Để phòng ngừa xác sống xâm nhập, Diệp Thanh Linh đã phá hủy bốn tầng dưới của khách sạn, mấy tầng còn lại được sử dụng cho nhiều mục đích khác nhau....trong đó có một tầng gần như bị Diệp Thanh Linh chất đầy sách báo, vài tầng thì chất đầy đồ ăn, số lượng nhiều tới nỗi Ngô Chí ngỡ rằng “Thằng nhóc kia chắc không dọn sạch thức ăn trong thành phố vào đây đấy chứ”

Trang thiết bị trong khách sạn hết sức đầy đủ, thậm chí có cả rạp phim và hồ bơi. Ngô Chí cảm thấy châm biếm lắm, mất hết tất cả rồi lại có được tất cả. Trước kia, Ngô Chí chưa từng nghĩ tới một ngày mình có thể nằm phe phẩy trong phòng tổng thống, cả tuần muốn nằm ở đâu thì nằm, có thể vào quầy bar quầy lúc buồn chán, ban đêm chẳng cần về kí túc xá, có thể thỏa sức hát hò trong KTV hạng sang, hát tới tắt tiếng thì thôi, có thể chơi điên dại trong phòng game, có thể mặc trang phục cao cấp đắt tiền, có thể thưởng thức món ăn của đầu bếp siêu cấp Diệp Thanh Linh....dường như chuyện gì Diệp Thanh Linh cũng biết làm, y đôi lúc sẽ biến thành một đầu bếp cực giỏi, đôi lúc lại là một kỹ sư lành nghề, thậm chí mới đây thôi, y biến thành một bác sĩ ưu tú. Mỗi khi Ngô Chí ăn ngon tới nỗi khen không ngừng mồm, Diệp Thanh Linh chỉ đẩy đẩy gọng kính, dịu dàng bảo món này y nấu dựa theo sách nấu ăn, đĩa cậu ăn là thành quả đầu tiên của y.

Thiên tài đều như thế ư? Trước giờ Ngô Chí luôn mặc định, Diệp Thanh Linh là thiên tài, một Diệp Thanh Linh cả năm căn bản không lên lớp được mấy lần, nhưng điểm số lúc nào cũng tròn 84. Nghe thì thấy bình thường nhỉ, nhưng Ngô Chí nhớ rất rõ, vô luận đề thi khó dễ ra sao, dù cho điểm trung bình của cả lớp là 90 hay 60, thì Diệp Thanh Linh vẫn đạt được đúng 84 điểm, dùng con điểm ấy khinh bỉ tất cả bạn học. Bình thường Diệp Thanh Linh ít khi đến lớp, số lần đi thi cũng đếm được trên đầu ngón tay, song nhờ y và cậu học chung với nhau từ tiểu học đến trung học, thành ra Ngô Chí mới chú ý tới điểm khác thường, từ đó nảy sinh hứng thú với người nọ. Ông trời công bằng lắm, ông lấy của Diệp Thanh Linh một thân thể khỏe mạnh, nhưng cũng tặng cho y một cái đầu hơn người. Diệp Thanh Linh là thiên tài, Ngô Chí khắc ghi điều đó, cho nên cậu cũng ít khi chủ động chọc ghẹo người ta, vì cậu biết, thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Vận mệnh trêu người, trong mặt thế tuyệt vọng khốn cùng, một thành phố từng tập nập phồn hoa như Diệp Chi, chỉ còn lại hai người Ngô Chí và Diệp Thanh Linh.

Ngô Chí xuống tới tầng 6, đây là nơi Diệp Thanh Linh cất sách báo và CD. Cậu khắp khả khắp khiêng mở cửa phòng, chìm ngấm trong biển sách. Ngô Chí từng hoài nghi Diệp Thanh Linh cướp sạch sách trong thư viện bê vô đây, cậu chống nạng, xếp cuốn sách vừa đọc xong lên kệ, sau đó ngơ ngác tìm tòi.

>, >, > >...

Úi? Ngô Chí khựng lại, cậu rút cuốn > ra, mấy hôm trước vừa thấy Diệp Thanh Linh đọc cuốn này. Ngô Chí chẳng có ý gì, đơn giản tò mò mà thôi. Cậu thường nghĩ, mình và Diệp Thanh Linh là người của hai thế giới, tính cách khác nhau rõ ràng rành, song lại sống chung hết sức hòa hợp, cứ như anh em cùng mẹ sinh ra.

Ngô Chí lật vài trang đầu của >, đọc được vài hàng đã đóng lại, cậu không muốn bị đồng từ ngữ chuyên môn kia tàn phá cái đầu bé nhỏ của mình nữa. Ngô Chí đành chấp nhận, cậu và Diệp Thanh Linh quả

nhien không cùng một thế giới. Cậu gãi đầu, đang tính cất Y Thánh về chỗ cũ, thì tay chợt khựng lại.

Trên mỗi tầng của giá sách đều xếp đủ một hàng sách, Ngô Chí không ngờ, sau Y Thánh còn giấu một quyển sách khác. Đó là một quyển bút kí màu đen, Ngô Chí kéo em nó ra, trang đầu viết ngay ngắn ba chữ Diệp Thanh Linh, trên phần tên viết thêm hai chữ to bự: Nhật ký.

Ngô Chí run lấy bầy, ngược mắt dòm trước ngó sau.

Hôm nay Diệp Thanh Linh không về, cứ cách một đoạn thời gian, y lại ra ngoài một chuyến, sau đó mang về cả đồng đồ dùng mới toanh. Diệp Thanh Linh nói với cậu, thành phố Diệp Chi còn mỗi hai người bọn họ, trong các góc phố ngập tràn xác sống. Những tuyến đường thông nhau đã sớm bị phá hủy, có lẽ đâu đó ngoài kia vẫn tồn tại những kẻ sống sót, nhưng bọn họ cũng bất lực trước sự sinh sôi của xác sống, vô pháp xông ra thế giới bên ngoài. Họ bị nhốt trong cái thành phố này, cùng nó héo úa rồi tàn lụi.

Ngô Chí từng muốn ra ngoài, hoặc giả chỉ cần chạm chân tới ngã tư đường kia thôi. Nhưng cũng chỉ là “từng”, Ngô Chí lặng lẽ nhìn chân trái thiếu hụt của mình, không biết nên khóc hay cười. Chưa bàn tới chuyện chạy ra ngoài chơi trốn tìm với xác sống này nọ, trước tiên, đến cái việc rời khỏi khách sạn cậu cũng không làm được. Trước đó Diệp Thanh Linh đã phá bỏ 4 tầng khách sạn, việc đó không chỉ ngăn xác sống ở dưới, mà còn nhốt luôn người sống ở trên. Muốn vào chỉ còn cách bò lên, đừng nói Ngô Chí bây giờ, dù là Ngô Chí khỏe mạnh trước kia thì cũng chưa chắc đu bám nổi 4 tầng nhà. Nhưng Diệp Thanh Linh có thể, cơ thể y sau khi biến dị không những càng ngày càng đẹp, mà còn càng ngày càng khỏe.

Mẹ nó, cậu giống như công chúa Rapulzel bị nhốt trong tòa tháp, đợi hoàng tử đến để thả mái tóc dài. Mỗi lần nghĩ tới là Ngô Chí bực muốn điên luôn, điểm khác nhau duy nhất là Rapulzel bị phù thủy nhốt, còn cậu thì bị xác sống nhốt.

Ngô Chí ngó chừng một hồi, vẫn không thấy bóng dáng Diệp Thanh Linh. Hôm nay Diệp Thanh Linh đi vắng, sự căm dỗ của cuốn nhật kí trên tay cậu phóng đại gấp trăm lần. Ngô Chí dán mắt vào nó, mặt bìa đen thần bí và trang trọng đến lạ lùng, sự căm dỗ này khó mà dùng lời để diễn tả. Là người thì ai cũng tò mò, hễ càng riêng tư thì càng muốn biết. Nội tâm Ngô Chí ngứa ngáy, của Diệp Thanh Linh mà, cái này là của Diệp Thanh Linh ớ...

Cẩn rần, Ngô Chí run lấy bầy mở cuốn nhật kí ra.

Lật đến trang được đánh dấu.

6. Quyển 2 - Chương 3: Đảo Diên

Edit + Beta: FANG QING

...

Ngày xx/3/2009

Hình như hôm nay em ngủ quên, lúc chạy đến lớp mặt hãy còn ngu lạ, vài nhúm tóc vểnh lên, trông em thật dễ thương. Trước giờ tôi vẫn tưởng rằng khả năng tự chủ của mình rất ổn, nhưng cứ hễ trông thấy em, là lại hỏng hết, tựa như lúc này, tôi chẳng biết mình đã kiềm bao nhiêu tình cảm để không chạy tới chạm vào em. Tôi bắt đầu thấy đổ kỵ, sao em lại lộ vẻ mặt dễ thương như thế trước mặt kẻ khác chứ? Sự mâu thuẫn hình thành trong tôi, vừa mong em tự giác một tí, đừng để người lạ trông thấy sơ hở của mình, vừa mong em tiếp tục như thế, bởi lẽ trong mắt em, tôi còn chẳng bằng một “người bạn” không thân....

...

Ngày xx/5/2009

Hôm nay được ra viện, đi học lại mới nhận ra kỳ thi trung khảo sắp đến, nhập viện quá lâu làm tôi quên mất những chuyện vặt vãnh này. Tính ra thì cũng sắp tới ngày rồi, nhưng cả học kì này tôi mới gặp em

được 7 lần. Tôi chợt rã rời, khi thi cử các lớp sẽ bị tráo chỗ ngồi, em hẳn sẽ bị phân đến lớp khác, đến trường mà không gặp được em thì còn gì mà vui chứ.

Tôi bắt đầu chạy dọc theo hành lang, băng qua từng phòng học để tìm em, ít nhất còn có thể ngắm em từ xa một lát. Tôi thấy mình như một chú cá thiếu nước, mà em chính là nước của tôi, xa cách hơn 10 ngày khiến tôi sắp nghẹt thở.

Cuối cùng cũng tìm được em, trùng hợp là tôi cũng thi ở phòng này, còn được ngồi cạnh em! Thầy giám thị nhìn tôi, biết tôi vừa xuất viện, liền cho tôi vào lớp. Tôi thoáng thấy em quét mắt qua, rồi lại lập tức cúi xuống làm bài. Lúc ngồi cạnh bên em, tim tôi đập nhanh tới mức xuyết tái nhập viện. Tôi đọc đề, theo thói quen làm đúng 84 điểm. Ngày 8/4 là sinh nhật em đó, mỗi năm tôi đều nhớ kỷ ngày ấy, nhưng chưa từng có cơ hội tặng quà...

...

Ngày xx/5/2009

Chiều nay có trận đấu bóng rổ, em là chủ lực. Em giỏi ghê gớm, người giỏi nhất trên thế giới này chắc là em rồi. Tôi đứng trong lớp nhìn em được bạn bè tung lên mừng thắng lợi, ngay cả giọt mồ hôi chảy dọc trên mặt em cũng gọi cảm lạ kì. Một “em” khỏe mạnh, yêu đời và sáng sủa đến thế, mà tôi chỉ có thể như bóng ma đứng trong lớp học ôm lấy trái tim mục nát...Rất muốn độc chiếm em, muốn làm em, muốn nuôi nốt em trong lồng sắt chỉ thuộc về tôi, chỉ mình tôi được ngắm em, chỉ mình tôi được chạm vào em, chỉ mình tôi có được em...

Cửa đột nhiên bật ra, em bước vào, tay đang cầm chai nước uống dở. Hình như em không thấy tôi đang nép trong góc tối, tiện tay vứt chai nước vào thùng rác, rồi xách cặp chạy ra ngoài. Tôi nhặt chai nước trong thùng rác ra, vui vẻ tới mức muốn tự phỉ nhổ mình. Không còn cách nào nữa, không còn cách nào nữa rồi, tôi vốn đã vô pháp cứu chữa. Tôi liếm miệng chai nước, say mê như thể đang hôn lên đôi môi em, con người tôi, hẳn là biến thái lắm nhỉ...

...

Ngày xx/8/2009

Tôi không ngờ mình còn sống để viết mấy dòng nhật ký này, tôi thấy cái cách họ nhìn mình không khác gì đang nhìn người đã chết, đầy mắt họ ngập tràn sự thương hại giả dối, nhưng sau đó họ chợt nhao nhao: “Kỳ tích” “Tôi nhìn thấy kỳ tích rồi” này nọ, rồi lại tiếc nuối và đồng cảm, thật buồn tẻ.

Đúng thế, tôi đang liều mạng sống sót. Trong vô số giây phút vừa trôi qua, tôi cứ ngỡ mình đã tắt thở trong một giây nào đó, nhưng rồi tôi vẫn sống. Bởi vì tôi không muốn chết. Tôi không muốn chết, không muốn chết, không muốn chết...(viết kín 3 trang)...tôi không muốn chết. Chết sẽ không được gặp em, chết sẽ không thể nghe được tiếng em, chết sẽ không thể cùng em hít thở chung một bầu trời, chết rồi...em sẽ quên anh mất (có vệt nước nhạt nhòa).

Sở dĩ tôi không muốn chết, tôi vẫn chưa thể chết, là vì tôi muốn ngắm khuôn mặt tươi cười của em nhiều thêm chút nữa, nghe tiếng nói của em lâu hơn nữa, cùng em hít thở chung một bầu không khí, dùng trái tim khắc ghi bóng hình em, cho đến vĩnh viễn. Tôi rất tham lam, tôi thật sự rất tham lam. Tôi không muốn chết, không muốn mất em, dù cho trước giờ tôi chưa từng có được em.

Tôi của trước đây thật ngu ngốc khi phí hoài thanh xuân của mình. Tôi muốn em, thật sự muốn em, muốn chúng ta là một. Tôi không nỡ bỏ em, tôi luyến tiếc em. Tôi không mong mình có được em, tôi chỉ muốn sống, sống để ngắm em...

...

Ngày xx/2/2010

Cuối cùng cũng được xuất viện, nhưng nhờ hiệu quả công tác của họ, lúc tôi chạy đến trường thì mọi người đã tan học từ lâu. Trong phòng học chỉ còn lại một học sinh trực nhật đang xóa bảng, tôi gần như xuyết không tin được vào mắt mình, tên của em và tôi đang được viết trên bảng đen. Đó là danh sách học sinh trực nhật vào ngày mai, thường thì hai học sinh có số thứ tự gần nhau sẽ trực chung, số thứ tự của tôi và

em cách nhau rất xa, nên cũng ít khi hợp tác. Nghe bạn đang trực nhật kia nói, bạn học đáng lẽ trực chung với tôi bị bệnh, nên mới đổi thành em. Tính tôi thật xấu xa, thậm chí lúc này đây, tôi hy vọng những bạn học hợp tác với tôi trong tương lai bị bệnh nhiều thêm chút nữa.

Tôi đã thích em đến mức nào, mà chỉ cần thấy tên em và tôi ghi trên cùng một mặt bảng đã thỏa mãn muốn chết. Tôi bảo bạn học đang trực nhật về trước đi, sau đó một mình đứng trong phòng học, lau bảng sạch sẽ, cẩn cẩn thận thận, tự tay viết từng nét tên tôi và tên em.

Ngô Chí, Diệp Thanh Linh.

Vẽ thêm một cái khung ở ngoài, tôi thỏa mãn nhìn tên tụi mình bị nhốt chung một chỗ, xuýt chút rơi lệ.

Ngô Chí, Diệp Thanh Linh, Ngô Chí, Diệp Thanh Linh...

Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí, em biết không? Trên đời này có một người tên là Diệp Thanh Linh, thích em tới sắp chết rồi.

...

Cuốn nhật ký rơi xuống đất, Ngô Chí hốt hoảng nhòm nó, hình như cậu mới mở chiếc hộp Pandora, hoặc giả trên tay cậu đang cầm chìa khóa Bluebeard. Cuốn nhật ký vô tình lật tới trang cuối, nét chữ ngay ngắn của Diệp Thanh Linh gộp thành một câu: “Ngô Chí, tôi có thể có được em không?”

Kết...

Ngô Chí ngẩng đầu, chủ nhân cuốn nhật ký đang đứng trước cửa. Diệp Thanh Linh nom dáng vẻ hoảng hồn của Ngô Chí, lại trông thấy cuốn tập da đen dưới đất kia, chớp mắt ấy, đôi mắt y thoáng hiện ánh hồng. Ngô Chí nhòm cái đầu đang ngẩng lên của Diệp Thanh Linh, mái tóc đen rối bời, khuôn mặt trắng nõn lộ ra một biểu cảm kỳ lạ. Đôi môi nhạt màu của y khẽ mở, nói một câu y hết trong cuốn nhật ký: “Ngô Chí, anh có thể có được em không?”

7. Quyển 2 - Chương 4: Tổ Tình

Edit + Beta: FANG QING

Ngô Chí lúng ta lúng túng ngã ngồi trên chông sách, cậu biết chắc bản mặt mình lúc này thế nào cũng ngu lắm, nào cậu hết như một chiếc máy ghi âm cũ kỹ, cứ lặp đi lặp lại câu nói ấy.

Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí, em biết không? Trên đời này có một người tên là Diệp Thanh Linh, thích em tới sắp chết rồi.

Biết chẳng, biết chẳng? Biết chẳng...Ngô Chí à, mà y có biết chẳng...

Hơi thở lạnh lẽo quen thuộc vây tròn cậu vào lòng, Ngô Chí mở mắt ngẩng đầu, Diệp Thanh Linh đứng đó, bóng hình ngược sáng ấy bao trùm lấy cậu, nhốt cậu trong địa bàn của y.

“Ngô Chí.” Diệp Thanh Linh cúi đầu, mái tóc đen tuyền như ánh lên sắc tím. Y chôn đầu vào hõm vai cậu, dùng giọng điệu run rẩy đau thương gọi tên cậu: “Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí,...”

Tóc người nọ cứ cọ cọ làm cậu nhột ời là nhột, y vẫn đang khẽ khàng run rẩy. Diệp Thanh Linh vây tròn Ngô Chí rồi đấy, nhưng vẫn không chạm vào cậu mấy may, dè dặt duy trì một khoảng cách mỏng mảnh, hết như thiếu niên vừa cố chấp lại yếu ớt trong cuốn nhật kí ban nãy, không mong tương lai và sở hữu, cứ quanh quẩn ở ranh giới tàn bạo, ngày qua ngày, càng trầm lặng, dù cho giây tiếp theo có chết đi, vẫn muốn tham lam ngắm nhìn thiếu niên tên Ngô Chí ấy.

Tim đập nhanh đến nỗi cậu quên cả hô hấp, chẳng biết là vì cậu thiếu niên trong nhật ký, hay là vì Diệp Thanh Linh đang run rẩy đau thương. Ngô Chí chưa từng nghĩ tới, tình cảm của một người có thể sâu lắng tới nhường này, thứ tình cảm ấy như bóp nghẹt trái tim cậu. Cậu không ghét nó, Ngô Chí chẳng biết nên

phản ứng thế nào nữa, có chút ít thỏa mãn và sợ sệt, và còn cả một thứ tình cảm khó nói rõ ràng. Ngô Chí đưa mắt nhìn chân đèn trên trần nhà, nhìn tới nỗi đáy mắt chưa xốt.

“Ngô Chí.” Cả thời không như bị hai sắc trắng đen bao phủ, hơi thở lạnh lẽo của Diệp Thanh Linh phả lên hõm vai Ngô Chí. “Em đang nghĩ gì thế?”

Giọng điệu của y vẫn hờ hững như đang coi thường hết thảy, Ngô Chí không biết sao mình lại nhận ra, tình cảm của y đã kiềm nén đến cùng cực rồi, chỉ cần không chú ý một loáng thôi, sẽ lập tức bùng cháy. Ngô Chí ngẩng đầu, cảm và cổ tạo thành một góc độ trông như đang hiến tế.

“Tôi đang...” Nụ cười của Ngô Chí hơi méo mó. “Tôi đang tìm lý do để từ chối cậu...”

“...Tìm ra chưa?”

“...Luân lý xã hội?”

“Không có xã hội.”

“Nói dối tông đường thì sao?”

“Không còn đàn bà.”

“...”

“Không có xã hội, không còn đàn bà, không tồn tại bất kỳ ai khác.” Diệp Thanh Linh nói thật khế, không chút tình cảm: “Ngô Chí, em chỉ có mình anh thôi.”

“...Đậu má!” Ngô Chí túm cổ áo Diệp Thanh Linh kéo xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu cố ý, cậu mẹ nó cố ý! Cậu biết mình, biết mình...!”

Diệp Thanh Linh nom đôi mắt tròn tròn vì tức giận của Ngô Chí, lúc này đây, y chẳng cần kiềm chế nữa, đón nhận sự căm dỗ ấy, y hôn lên mi mắt Ngô Chí.

Ngô Chí nhắm mắt lại theo bản năng, cái đụng chạm dịu dàng trên mí mắt ấy, khiến sự cự tuyệt trong đầu cậu chẳng trôi dậy nổi nữa. Nếu ngay từ đầu đã không từ chối được, thì mọi chuyện sau đó lại càng thuận lý thành chương.

Diệp Thanh Linh ngấu nghiêng đôi môi Ngô Chí, như người lạc đường đã lâu trong sa mạc đương chết khát thì hứng được nước cam lồ, môi Diệp Thanh Linh lạnh thật, cái lưỡi chen vào miệng cậu trơn trượt như rắn, càn quét khắp khoang miệng của cậu, ngay cả chóp lưỡi cũng chẳng buông tha. Lưỡi Diệp Thanh Linh đùa giỡn trong miệng Ngô Chí. Sự chuyển động ấy, sự mô phỏng ấy. Khiến cả người Ngô Chí nóng phát hãi.

Má nó...quá là chuyên nghiệp. Ngô Chí không hiểu, thật sự không hiểu, trong giây phút này mà mình còn thất thần được, vì kỹ thuật thần sầu của Diệp Thanh Linh. Một người nằm viện nhiều hơn nằm nhà, sao lại có kinh nghiệm dày dặn đến thế, hay là thiên tài đều không cần học hỏi? Cứ tùy tiện cầm quyển truyện sex lên đọc, là có thể tự thành tài...!

Chờ khi Ngô Chí hoảng hồn thì đến cái quần cũng chẳng còn, tay Diệp Thanh Linh đang vùn vùn về ngực cậu. Ngẩng đầu, Ngô Chí còn chưa kịp giận thì đã chết chìm trong đôi mắt Diệp Thanh Linh. Chẳng biết y tháo kính từ lúc nào, đôi mắt luôn trốn sau khung kính lộ ra đáng vẻ tuyệt vời của nó, con ngươi vẫn âm u như trước, tham lam ngấm Ngô Chí. Không biết có phải do hiểu ứng ánh sáng chẳng, mà Ngô Chí chợt thấy chút ánh hồng ánh lên nơi ấy, như mặt hồ loang loáng gợn sóng. Ngô Chí chưa kịp quan sát kỹ, Diệp Thanh Linh đã cúi đầu xuống, liếm láp cổ của cậu, dọc theo các vết sẹo ửng đỏ, thành kính hệt như một tín đồ tận tâm.

“A...”

Diệp Thanh Linh dùng sức, cắn vào ngực cậu. Cánh tay mạnh mẽ xoa nắn, liếm liếm gặm gặm, y tiến vào mạnh đến độ Ngô Chí chảy cả nước mắt sinh lý. Cậu nuốt nước mắt vào lòng, há miệng tính mắng chửi, muốn mượn tiếng chửi để xua tan cái cảm giác sợ sệt: Diệp Thanh Linh chừng như muốn khảm cậu vào da thịt, xé toạc thân thể cậu, sau đó nuốt hết vào bụng.

“Ngô Chí, Ngô Chí, Ngô Chí...”

Trong lúc đẩy đưa, Diệp Thanh Linh vừa thở dốc vừa thầm thì tên cậu.

“Chúng ta là một...”

“Vô liêm sỉ...” Ngô Chí nhăn nãy giờ, cuối cùng vẫn kê mở cửa một phát lên vai Diệp Thanh Linh, bị phần hết sức: “Biển mẹ đi...nhẹ chút...a...”

“Ngô Chí...” Diệp Thanh Linh chẳng buồn để ý cảm giác đau đầu trên vai, mạnh mẽ thúc vào trong thân thể Ngô Chí: “Chúng ta là một, là một...”

Hay lắm. Trước khi bị làm xủ, Ngô Chí nghĩ. Ngô Chí hẳn là báo ứng của Diệp Thanh Linh nhỉ...

Dù cho Ngô Chí đã ngắt đi, thì Diệp Thanh Linh vẫn không nở rời khỏi thân thể cậu. Y hôn lên môi Ngô Chí, tha thiết thì thầm cùng cậu, mặc cho cậu không nghe thấy: Ngô Chí, em biết không? Trên đời này có một người tên là Diệp Thanh Linh, thích em tới sắp chết rồi.

Chẳng màng Ngô Chí ôm ấp thứ tình cảm gì với y, cho dù cậu chỉ thương hại y, y cũng chấp nhận. Y rất tham lam, thế nên y dựng nên một cái lồng giam tráng lệ, bắt Ngô Chí vào, nuôi nhốt, chỉ Diệp Thanh Linh được nhìn ngắm Ngô Chí, chỉ Diệp Thanh Linh được chạm vào Ngô Chí. Y sẽ không buông tay, tuyệt đối không buông tay, người nọ là của y, đã thuộc về y rồi.

Diệp Thanh Linh đã có được Ngô Chí, không đúng sao?

8. Quyển 2 - Chương 5: Sinh Hoạt

EDIT + BETA: FANG QING

(Tấn Giang cut H, sẽ bổ sung sau:)))

Trừ việc dành phần lớn thời gian nằm lý trên giường ra, thì cuộc sống của Ngô Chí chẳng thay đổi gì mấy, vẫn tìm tòi vài việc vặt trong khách sạn để giết thời gian. Song cậu bắt đầu tựa vào ngực Diệp Thanh Linh lúc đọc sách, lúc tắm sẽ để y giúp mình chà lưng, lúc dùng bữa sẽ ăn miếng thịt Diệp Thanh Linh dứt tới. Vị trí của Diệp Thanh Linh rất khó nói, là người tình, hay người thân nhỉ? Bọn họ sống chung hòa hợp và hiền nhiên như người thân trong nhà, lại lưu luyến và khăng khít như người yêu.

Ngô Chí thường trêu Diệp Thanh Linh kiểu: Có nhà rồi, cũng có xe luôn, tội mình chỉ thiếu kết hôn nữa thôi.

Diệp Thanh Linh cứ nhìn Ngô Chí như thế, hôm sau Ngô Chí vừa thức giấc đã thấy Diệp Thanh Linh cầm tờ giấy tới chỗ cậu: Ngô Chí, ký.

Cậu quét mắt qua 4 chữ “Chứng nhận kết hôn” tươi rói kia, ngu hết cả người. Diệp Thanh Linh nhét bút vào tay cậu, còn tri kỷ lột thêm một cái băng. Ngô Chí lơ ngơ viết tên mình vào, mãi chưa hồi hồn. Diệp Thanh Linh cẩn thận rút tấm giấy ra, con người ánh đỏ phía sau mặt kính lộ vẻ thỏa mãn, y nom cái bản mặt ngớ ngẩn của bạn học Ngô Chí, dịu dàng chêm thêm một câu: “Hoàn thành thủ tục rồi, hôm nay kết hôn thôi.”

Ngô Chí:...Hả?

Chẳng biết Diệp Thanh Linh moi đâu ra cái đầm cô dâu, Ngô Chí vừa thấy đuôi váy trắng phều bay qua bay lại đến là phieu dật, khóe mắt rút gân, nổi khùng ngay tại chỗ.

“Không mặc! Tiểu gia đường đường là nam tử hán, nhìn thế nào cũng thấy anh mặc hợp hơn em!”

Diệp Thanh Linh cũng chẳng buồn lẩn tránh mấy chuyện tầm phào này, trước giờ y chưa từng từ chối Ngô Chí. Diệp Thanh Linh mặc váy cưới đẹp đến nỗi Ngô Chí đực cả mặt ra, y dịu dàng kéo Ngô Chí qua, dắt tay nhau lên thánh đường.

Hôn lễ này chỉ có hai người bọn họ, không phù dâu phù rể, không hoa không đèn không lời chúc phúc, không cha xứ không khách mời, chỉ có hai cá thể ấy đứng đó mỉm cười, mười ngón đan xen, đọc lời tuyên thệ. Ngô Chí mãi mãi không quên được khoảnh khắc ấy, khi cậu hôn lên đôi môi Diệp Thanh Linh, người nọ hạnh phúc đến rơi nước mắt, và nụ cười cuồng dại sau cùng của người nọ, làm lòng cậu tê tái.

Có lẽ, bọn họ sẽ bên nhau cả đời nhỉ? Thế thì tốt quá, đúng thế, thế thì tốt quá....

Sau khi hôn lễ kết thúc, Ngô Chí liền bị đánh về nguyên hình, quần quai trợn mắt nhìn người nọ dùng hành động để chứng minh ai mới là chồng.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, có một hôm Ngô Chí vô tình trông thấy con mèo mun trên ban công đối diện khách sạn. Bọn mèo kia chắc cũng là nhân tố may mắn sống sót sau kiếp nạn nhỉ, Ngô Chí lấy đồ ăn dụ nó qua, sau đó mừng hóm ôm nó đi khoe với Diệp Thanh Linh.

Bọn mèo đã ngoan ngoãn cho tới khi đến gần Diệp Thanh Linh, nó giãy dụa dữ dội, Ngô Chí ôm thế nào cũng không được. Vì cúi đầu nên Ngô Chí không trông thấy, cặp kính đối diện kia như ánh lên sắc hồng tươi.

Sau khi bàn bạc với Diệp Thanh Linh, hai người quyết định nuôi bọn mèo nọ. Song không lâu sau, nó cũng biến mất. Ngô Chí đành chịu, quả nhiên mèo là loại động vật bạc tình, nói đi là đi, chẳng chút quyến luyến.

Diệp Thanh Linh miễn bàn, y chỉ dịu dàng an ủi Ngô Chí. Rồi nhân lúc cậu ngủ say lén xuống tầng hầm. Ngô Chí chẳng thể nào ngờ tới trong 4 tầng khách sạn đã bị phá hủy vẫn còn một tầng hầm. Đó là một phòng thí nghiệm, xung quanh bày đủ các loại dụng cụ y học. giữa phòng chễm chệ một cái lồng giam, trong lồng có một con...quái thú. Với lớp da trụi lủi và đen thui, nhãn nheo gớm ghiếc, nó nom như con mèo lai con nhện, phần đầu chỉ có những cặp mắt đối xứng nhau, cái lưỡi dài thông theo kéo lê lét trên đất, mũi dãi đầy đất.

Diệp Thanh Linh đứng trước lồng sắt liếc con quái thú ấy, cười đến là ngọt ngào:

Sao hả, máu tôi uống ngon không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-nhot>